

települési1 Ítéltábla

Az ügy száma: 2.Pf.20.140/2026/8/II.

A felperes:

felperes, felperes címe

A felperes képviselője:

Litresits Ügyvédi Iroda, ügyvéd címe

(ügyintéző: dr. Litresits András ügyvéd)

Az alperes:

alperes, alperes címe

Az alperes képviselője:

Dr. Kovács Loránd Ügyvédi Iroda, ügyvéd címe

(ügyintéző: dr. Kovács Loránd ügyvéd)

A per tárgya: sajtó-helyreigazítás

Az elsőfokú bíróság: települési1 Törvényszék

A fellebbezéssel támadott határozat száma: 33.P.23.761/2025/5.

A fellebbezést benyújtó fél: felperes (8. sorszám) és alperes (7. sorszám)

Í t é l e t

A települési1 Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének nem fellebbezett részét nem érinti fellebbezett rendelkezéseit részben megváltoztatja és az elsőfokú bíróság által közzétenni rendelt helyreigazítás szövegéből mellőzi a „valótlanul állítottuk, hogy a felperes politikus1 egykori párt1-s képviselőhöz köthető” szövegrészt.

Kötelezi az alperest, hogy a helyreigazítás szövegében az alábbiakat is jelentesse meg: „Valótlanul híreszteltük, hogy egyéb érdekelt1 közbeszerzési tanácsnokként 2008–2009-ben hét hónap jogi munkáért 26,1 millió forintot kaszált.”

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi az alperes által szerkesztett internetes lapot kiadó médiaszolgáltató-t (alperes címe), hogy 15 nap alatt fizessen meg a felperesnek 35.500 (harmincötezer-ötszáz) forint + áfa másodfokú perköltséget.

Kötelezi a felperest, hogy 62.400 (hatvankétezer-négyszáz) forint míg az alperes által szerkesztett internetes lapot kiadó médiaszolgáltató-t, hogy 33.600 (harmincháromezer-hatszáz) forint fellebbezési illetéket fizessenek meg az államnak e határozat jogerőre emelkedésétől számított 60 napon belül az állami adó- és vámhatóság 10032000-01070044-09060018 számú illetékbevételei számlája javára.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

[1] Az elsőfokú bíróság kötelezte az alperest, hogy 5 napon belül tegye közzé az általa szerkesztett portál1 internetes sajtótermékben az alábbi helyreigazító közleményt a sérelmezett internetes sajtótermékkel azonos betűtípus és betűméret alkalmazásával, továbbá közvetett és/vagy közvetlen szöveges és/vagy képi és/vagy egyéb kommentár nélkül oly módon, hogy a helyreigazító közlemény (helyreigazítás) az eredeti <https://portál1/link> linken a cím alatt, a lead (bevezető) felett közvetlenül (további kattintás nélkül) elérhető módon legalább 30 napig, azt követően pedig mindaddig, amíg az eredeti, kifogásolt cikk hozzáférhető, továbbá a <https://www.portál1/> kezdő oldalának legelején, ún. legörgetés nélkül ugyanolyan módon, ugyanolyan betűtípusban, ahogyan a sérelmezett cikk címe a kezdőoldalon megjelenítésre került, legalább 24 óra időtartamban (továbbá közvetett és/vagy közvetlen szöveges és/vagy képi és/vagy egyéb kommentár nélkül) jelenjen meg a „A

felperesről valótlanságokat közöltünk” cím, amelyre kattintással az eredeti cikk és az alábbi helyreigazító közlemény (helyreigazítás) közvetlenül elérhető:

„Helyreigazító közlemény:

2025. november 21. napján a <https://portál1/> online felületünkön közzétett »cikk« című online cikkünkben valótlanul állítottuk, hogy a felperes politikus¹ egykori párt¹-s képviselőhöz köthető. Valótlanul állítottuk, hogy a politikus² vezette település¹i Önkormányzat a felperesnek harmincmillió forint maximális szerződési díjat úgy fizetett ki, hogy csak részben teljesítették a szerződésben foglaltakat, sőt úgy kaptak még plusz húszmillió forint bónuszt, hogy ilyet a szerződés nem tartalmazott, illetve szabálytalan megbízás és kifizetés eredményeként a település¹ ezen ötvenmillió forintos kifizetés finanszírozására nem vehetett igénybe támogatást. A valóság ezzel szemben az, hogy a cikkben hivatkozott 50.000.000 forinttal szemben ténylegesen a felperes részére 2.400.000 forint került kifizetésre.

Ezt meghaladóan a keresetet elutasította.

Kötelezte a felperest, hogy fizessen meg a médiaszolgáltató-nek 15 nap alatt 435.301 forint perköltséget.

Kötelezte a felperest, hogy fizessen meg az esedékesség napjáig az államnak – az állami adó- és vámhatóság illetékbevételi számlájára 21.105 forint meg nem fizetett kereseti eljárási illetéket.

Továbbá kötelezte a felperest, hogy fizessen meg az esedékesség napjáig az államnak – az állami adó- és vámhatóság illetékbevételi számlájára 10.395 forint meg nem fizetett kereseti eljárási illetéket azzal, hogy az illetékfizetési kötelezettség e határozat jogerőre emelkedését követő 60. napon válik esedékessé.

[2] Az elsőfokú bíróság ítéletében ismertette a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (Pp.) 495. § (1) bekezdését, 496. § (1) bekezdését, az Alaptörvény IX. cikk (1)-(3) bekezdéseit, a sajtószabadságról és a médiatartalmak alapvető szabályairól szóló 2010. évi CIV. törvény (Smtv.) 12. § (1), (2) bekezdéseit, a PK 12., 13., 14., 15. számú állásfoglalásait. Hivatkozott továbbá az Alkotmánybíróság 30/1992. (V. 26.) AB, valamint a 36/1994. (VI. 24.) AB határozataiban foglaltakra.

Azon közléssel kapcsolatosan, mely szerint „a felperes politikus¹ egykori párt¹-s képviselőhöz köthető” közlés tekintetében helyreigazítást rendelt el. Álláspontja szerint az a körülmény, hogy politikus¹ korábban településrés² országgyűlési képviselője volt abban az időben, amikor a felperesnek szerződése volt a településrés²i önkormányzattal, nem alapozza meg a cikkbeli közlést.

A felperes által kifogásolt azon közlés, mely szerint „egyéb érdekelt¹ közbeszerzési tanácsnokként 2008-2009-ben hét hónap jogi munkáért 26,1 millió forintot kaszált, ami több mint 3,5 milliós havi apanázst jelent, a helyreigazítás iránti kérelmet elutasította, mivel álláspontja szerint e közléssel kapcsolatban a felperesnek nem volt keresetőségi joga. Azt fejtette ki, hogy a sérelmezett közlés a felperesre semmilyen módon nem utalt.

A sérelmezett harmadik azon közléssel összefüggésben, mely szerint „egyéb érdekelt³ egykori jegyző, egyéb érdekelt² főirodavezető és egyéb érdekelt¹ a 2010. előtti városi vezetésnek köszönhetően három egymást jól ismerő szereplőnek tekinthető” azt állapította meg, hogy a sérelmezett közlés vélemény, melyet alátámasztott az a tény, hogy a felperes képviselője egyéb érdekelt² édesapjától vásárolta meg a cég⁵-t. Az ismeretség ilyen módon igazolható, és a 2007-es cég² szerződés alapján is lehetett kapcsolat az említett személyek között.

Azon negyedik közlés alapján, mely szerint „a felperes közbeszerzési eljárások eredményeit véleményezi” közlés lényegtelen pontatlanság miatt sajtó-helyreigazítást nem rendelt el. Azt állapította meg, hogy a felperes lebonyolítóként a teljes közbeszerzési eljárásért felel, a laikus olvasó számára az újságíró megfogalmazása pontos és elégséges volt, annak pedig nincs jelentősége, hogy a felperes az eljárást véleményezi-e.

„A felperes már politikus² polgármestersége idején is komoly megbízásokat kapott” közlést kellő ténybeli alappal bíró véleménynek minősítette és helyreigazítást nem rendelt el ezzel összefüggésben. Azt emelte ki, hogy a felperesnek 2007-től volt megbízása a cég²-vel, melynek tulajdonosa a település¹i Önkormányzat. Ez a szerződés politikus² éra idején kötött megbízásnak volt minősíthető.

Azon kifogásolt hatodik közléssel összefüggésben, mely szerint „úgy kapott 30 millió forintot az ügyvédi iroda, hogy csak részben teljesítette a szerződésben foglaltakat, sőt úgy kapott még plusz 20 millió forint bónuszt, hogy ilyet a szerződés nem tartalmazott”, helyreigazítás közzétételére kötelezte az alperest. E tekintetben hivatkozott az OLAF jelentésében szereplő KEHI megállapításra, mely szerint a felperesnek ténylegesen csak 2.400.000 forintot fizettek ki.

Azon közlés tekintetében, hogy „a felperes politikus² polgármestersége alatt közvetlenül kapcsolatban lehetett, mint egyéb érdekelt³ jegyzővel, egyéb érdekelt² főirodavezetővel” véleménynek minősítette, melynek alapját az képezte, hogy a felperesnek közbeszerzési szerződése alapján szükségszerűen lehetett kapcsolata ezekkel a személyekkel, másrészt a megvásárolt cég⁵ illetővel, illetve a cég²-vel kötött szerződés is elégséges a vékony ténybeli alap meglétéhez.

Összefoglalva azt állapította meg, hogy a felperes kritizálható a szerződéseivel kapcsolatában, mivel azok közbeszerzésekkel kapcsolatos közügyet képeznek, közpénz felhasználásához kapcsolódó események, és az alperes adatokkal kellő módon alátámasztotta a véleményét a cikket érintő témák tekintetében.

Kitért arra is, hogy mellőzte az alperes bizonyítási indítványát a településrész²i önkormányzat megkeresése körében.

A perköltségről a Pp. 81. § (1) és (2) bekezdése alapján határozott.

[3] Az elsőfokú bíróság ítéletével szemben a felperes és az alperes is fellebbezést terjesztettek elő.

[4] A felperes fellebbezésében elsődlegesen az elsőfokú bíróság ítéletének megváltoztatását és a keresetet elutasító részben annak teljeskörű helyt adó döntés meghozatalát kérte a perköltségének alperes általi megfizetése mellett.

Másodlagosan a felperes perköltségben való marasztalásának mellőzését kérte, harmadlagosan az alperes javára megítélt perköltség 3 x 65.000 forint + áfa kétharmad részére való mérséklését kérte.

Előadta, hogy helytelen következtetés az elsőfokú bíróság részéről, hogy a közpénzből finanszírozott szerződéskötés ténye miatt relatív közszereplőnek minősülne. Hivatkozott továbbá arra, hogy a településrész¹i Önkormányzattal kötött szerződéses jogviszony alapján feladata a közbeszerzési eljárások előkészítése és lebonyolítása során felmerülő közbeszerzési jogi szakértői feladatok ellátása. Kiemelte továbbá, hogy a felperes, illetőleg annak vezetője

semmiképpen nem tekinthető a közügyek alakítójának. Utalt továbbá arra is, hogy a perbeli cikk megjelenése nem tehető a választási kampány időszakra.

A második sérelmezett közlés tekintetében határozott álláspontja szerint keresetösségi joggal rendelkezik, e vonatkozásban az elsőfokú bíróság következtetése téves. E tekintetben a cikk valós tartalmát egybefüggően kellett értelmezni. Hivatkozott arra, hogy a közbeszerzési jogi szakértői tevékenységet egyszemélyes ügyvédi irodaként látja el, mely személy egyedül látja el az ügyvédi iroda ügyvezetését. egyéb érdekelt, mint magánszemély közbeszerzési jogi tanácsadást semmilyen körülmények között nem nyújthatott gazdasági szereplők részére. egyéb érdekelt-re, mint közbeszerzési szakértőre való utalás alapján a felperes egyértelműen azonosítható, mivel az iroda az egyedüli tagjának nevét viseli. Hivatkozott arra, hogy az alperes az eljárás során e sérelmezett közlés tekintetében az állítását nem bizonyította, bizonyítékot nem terjesztett elő. Utalt arra is, hogy bizonyítás felvételének csak olyan bizonyítékra vonatkozóan van helye, melyek a tárgyaláson rendelkezésre állnak.

A harmadik közlés tekintetében előadta, hogy a kifogásolt cikk nem tartalmaz a jegyző közbeszerzések vonatkozásában fennállt szerepére vonatkozó utalásokat, megállapításokat, illetve a települési Önkormányzat és a jegyző közbeszerzésekkel kapcsolatos döntési jogkörével, feladatkörével kapcsolatos közléseket sem. Ezért nem vonható le az a következtetés, hogy a felperes, illetve a jegyző és a főirodavezető egymást ténylegesen ismerték volna korábban. Hangsúlyozta, hogy korábban kizárólag a települési Önkormányzattól elkülönült önálló jogi személlyel, a cég2-val állt szerződéses viszonyban. Álláspontja szerint a cég5 megvásárlása 2014. évben történt, ami nem alapozhat meg egy korábbi 2010. évet megelőző időszakra vonatkozó ismeretséget. Ilyen körülmények között a vékony ténybeli alap hiányzik arra az esetre, ha a kifogásolt közlés véleménynek minősülne.

A negyedik közlés tekintetében előadta, hogy a felperes nem a közbeszerzési eljárások eredményét véleményezi, hanem a közbeszerzési eljárások vonatkozásában az előkészítés és lefolytatás közbeszerzési jogi szempontú jogszerűségének biztosítását látja el.

Az ötödik közlés vonatkozásában előadta, hogy a felperes törvényes képviselője nem is ismeri személyesen a korábbi polgármestert. Utalt arra, hogy az mindenképpen valótlan közlés a cikkből, hogy a települési Önkormányzat fizetett ki több 10 millió forintot az ügyvédi iroda részére. Előadta, hogy az ügyvédi iroda nyilvántartásba vételére csak a korábbi polgármester megválasztását követő tizennégy évvel később, 2004-ben került sor.

A hatodik közléssel kapcsolatosan azt adta elő, hogy az elsőfokú bíróság tévesen állapította meg azt, hogy e tekintetben vékony ténybeli alappal rendelkezik a közlés. A felperes ugyanis a települési Önkormányzattal nem állt szerződéses jogviszonyban a politikus2 polgármestersége idején.

A perköltség tekintetében elsődlegesen arra hivatkozott, hogy az alperes által csatolt megbízási szerződést nem az alperes, hanem annak perben nem álló kiadója kötötték a jogi képviselővel. Ilyen körülmények között megfelelő megbízási jogviszonyt az alperes nem igazolt. A perköltség összege ezen túlmenően nem felel meg a részleges pernyertesség tényéből fakadó jogszabályi követelményeknek.

Hivatkozott továbbá arra, hogy hasonló ténybeli alapból származóan, hét sajtóperben terjesztett elő érdemben azonos tartalmú ellenkérelmeket az alperes, ezért kizárt és eltűzött, hogy mindegyik ellenkérelemmel 10 munkaórát foglalkozott volna a jogi képviselő.

[5] Az alperes fellebbezésében az elsőfokú bíróság ítéletének részbeni megváltoztatását és a kereset elutasítását kérte azon valótlan állításnak minősített közlés tekintetében, miszerint „a felperes politikus1 egykori párt1-s képviselőhöz köthető.” Ezen

túlmenően kérte a helyreigazító közleményből a valóság közlésének mellőzését. Kérte a felperesnek a másodfokú perköltségében marasztalását.

Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság tévesen állapította meg azt, hogy a felperesnek politikus¹ egykori párt¹-s képviselőhöz kötése nem rendelkezik kellő ténybeli alappal. A volt párt¹ képviselő terhére olyan közbeszerzési eljárást rónak, melynek előkészítésével, lebonyolításával a felperes volt megbízva. Ezt a ténybeli alapot az elsőfokú bíróságnak a vélemény megformálása alapjául el kellett volna fogadnia. Előadta, hogy a felperes már politikus¹ 2007-es településrész²i elnökségét követően megbízáshoz jutott az önkormányzatnál és politikus¹ 2010-ben sem tagadta jó viszonyukat. Ezen túlmenően a felperes volt az, aki lebonyolította és végrehajtotta politikus¹ cég³ felé tett azon vállalását, hogy a társaság nyerje el a pályázatot.

Álláspontja szerint indokolatlan volt a helyreigazító közleményben a valóság feltüntetése. Kifejtette, hogy a felperes által kért helyreigazító közlemény való tény közzétételére vonatkozó része meghaladja azt a tartalmat és terjedelmet, amelyet a sajtó-helyreigazítás jogintézménye indokolt. A felperes által közölni kért szöveg a sérelmezett közlések helyreigazításához szükségtelen.

[6] A felperes fellebbezési ellenkérelmében az alperes fellebbezésével támadott részben az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyását és az alperes perköltségben marasztalását kérte.

Előadta, hogy a felperes politikus¹val nem állt szerződéses kapcsolatban. Egyértelműen megállapítható a rendelkezésre álló tényekből, hogy a perbeli cikkbeli időszakra (2008-2009) vonatkozó megbízási szerződést politikus¹ országgyűlési képviselőségét megelőzően jött létre. Nincs olyan releváns tény, amely megalapozhatná azt az alperesi következtetést, hogy a felperes politikus¹hez közel álló vagy köthető ügyvédi iroda volna. Az alperes fellebbezésében olyan megállapításokat tett, mely túlmutat a sérelmezett cikkben foglaltaknál és azt a hamis látszatot kelti, mint hogyha a felperes vagy annak vezetője közreműködött volna politikus¹ egykori országgyűlési képviselővel szemben emelt vád tárgyává tett bűncselekmények elkövetésében, megvalósításában. Az alperes a cikkben nem tett arra vonatkozó közlést, hogy a felperes, vagy annak vezetője a büntetőeljárás tárgyává tett cselekményekkel összefüggésbe lett volna hozható.

Alapvetően kéri az alperes fellebbezésében az elrendelt valóság közlés mellőzését közölni. A közölni elrendelt tények szükségesek a sérelmezett tényállítások helyreigazításához, azokhoz közvetlenül kapcsolódnak. Ezen túlmenően az alperes a sérelmezett közlések valóságát nem bizonyította. Az általa megvalósított jogsértés jellegére tekintettel a valóság megértéséhez rendelkezésre álló konkrét valós adatok közlése elengedhetetlenül szükséges.

[7] A másodfokú bíróság a felülbírálatot csak a Pp. 370. § (1) bekezdése szerint a fellebbezési kérelem és az ellenkérelem korlátai között gyakorolhatta, mert a hatodik közléssel összefüggő („harmincmillió forint maximális szerződési díjat úgy fizetett ki, hogy csak részben teljesítették a szerződésben foglaltakat, sőt úgy kaptak még húszmillió forint bónuszt, hogy illet a szerződés nem tartalmazott és a kifizetés eredményeként a település¹ ezen ötvenmillió forintos kifizetés finanszírozására nem vehetett igénybe támogatást”) miatti helyreigazítással kapcsolatosan a felek nem nyújtottak be fellebbezést. Az elsőfokú bíróság ezzel kapcsolatos döntése a Pp. 358. § (5) bekezdés harmadik mondata alapján jogerőre emelkedett.

[8] A felek fellebbezéseiben részben alaposak.

[9] A másodfokú bíróság az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezésére okot adó körülményt nem észlelt, ezért a Pp. 382. § (1) bekezdése alapján az ügy érdemében döntött.

[10] Az elsőfokú határozat felülbírálatakor abból kellett kiindulni az Smtv. 12. § (1) bekezdés szankció alkalmazását lehetővé tevő szabálya alapján, hogy a sérelmezett közlések tényállítást tartalmazó közlések-e. A tényállítások egyéb közlésektől való elhatárolása a bizonyíthatósági teszt alapulvételével történhet {EJEB, Lingens kontra Ausztria (9815/82), 1986. július 8., 42. bekezdés; 13/2014. (IV. 18.) AB határozat [37]}. A különbségtétel lényege, hogy a tények valósága bizonyítható, míg a vélemények igazságtartalma nem ellenőrizhető.

[11] A tényállító vagy véleménynyilvánító jelleg feltárása a PK 12. számú állásfoglalás iránymutatása alapján, a teljes szövegösszefüggés értelmezésével végezhető el.

[12] A felperes által sérelmezett írás gerincét az adja, hogy az alperes a cikkben szerepeltetett három személy kapcsolatát igyekszik felvázolni a múlt eseményeiből kiindulva a jelenlegi Budapest településrészi Önkormányzat közbeszerzéséig. A cikk szerkezete szerint a jelenlegi önkormányzati közbeszerzés ténye keretezi a múltbeli történéseket. Ennek során az alperes nem mutat be mélyreható összefüggéseket, hanem azt a módszert választja, hogy a jelenkori nyilvánvaló munkakapcsolatot vetíti vissza és mutat be összefüggéseket, kapcsolódásokat. Az írást e mellett negatív felhangú politikai ítéletmondás jellemzi.

[13] Az alperes fellebbezése nyomán vizsgálni kellett „a politikus1 egykori párt1-s képviselőhöz köthető felperes” közlés tényállító jellegét, illetve a közlés valós, vagy valótlan alapját.

A cikk a felperesi iroda politikus1-hez fűződő viszonyát a „köthető” és „is köthető” „közel álló szereplő” relációval írja le. A megfogalmazás konkrétumok nélkül kapcsolja össze a személyeket, de a szóhasználat a lehető leglazább kapcsolatot jelzi. A cikk egyéb közléseihez képet nem láttat szerződéses, vagy szervezeti összefüggést. Ebből következően a felperes által elvárt (4. sorszámú jegyzőkönyv 2. oldal) jogi kapcsolat létezését sem kellett az alperesnek igazolnia. Erre tekintettel nem osztotta a másodfokú bíróság a felperes fellebbezési ellenkérelmében kifejtett szerződéses kapcsolat igazolásának szükségességét sem.

A felperes által sérelmezett „összeköthetőség”, mint kapcsolat, a kötődés jellemzésére szolgáló véleménynyilvánítás a felperesi iroda és egy természetes személy között.

Az alperes ettől függetlenül az ellenkérelmében az összefüggés ténybeli alapjaira is rámutatott.

A fenti indokok alapján a másodfokú bíróság a Pp. 383. § (2) bekezdése alapján az elsőfokú ítéletet ebben a részében megváltoztatta és a helyreigazítást mellőzte.

[14] A második közlés („egyéb érdekelt¹ közbeszerzési tanácsnokként 2008-2009-ben hét hónap jogi munkáért 26,1 millió forintot kaszált, ami több mint három és fél milliós havi apanázt jelent”) tekintetében nem osztotta a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság álláspontját a keresetösségi jog körében.

A PK 12. számú állásfoglalás révén e körben is a teljes közlemény tartalmát és összetartozó részeit volt szükséges figyelembe venni. A cikk egésze a közbeszerzési eljárások révén és az ahhoz köthető személyek révén tett közléseket, melyek esetében mindvégig a felperesi irodát tüntette fel. A kifogásolt közlés szövegkörnyezete egy településrész²i közbeszerzésre utalt, melyet a szerző „jogi munkaként” azonosított, melyben a körülmények ismeretében nyilvánvalóan az iroda járt el, melyből elsődlegesen szintén e jogalanynak származott – a cikkben feltüntetett összegű – szerződéses bevétele. Kizárólag a természetes személy nevének feltüntetésére koncentráló értelmezés formális értékelést eredményezett, mely a helyreigazítási jog érvényesítési lehetőségével szemben áll. A felperes a fentiek alapján a helyreigazítási jogát alappal érvényesítette, mert a közlése a személyével szoros összefüggésben állt.

A határozott időszakra vonatkozó, pontos számszerű adat bevételeként való közlése a felperesre vonatkozó tényállításnak minősül, melynek valós voltát az alperes eredménnyel nem igazolta.

Az alperes ellenkérelmében egy településrész²i szerződés tekintetében a cég²-vel kötött szerződés összegére hivatkozott, mely bizonyítékként nem volt figyelembe vehető, mivel a közlés konkrétan egy kerületi közbeszerzésre utalt.

Az alperes a felperes fellebbezése körében felhívás ellenére fellebbezési ellenkérelmet nem terjesztett elő, abban a másodfokú eljárásra vonatkozó bizonyítási indítványt nem terjesztett elő. Az elsőfokú eljárásban tett bizonyítási indítványa, mely a településrész²i önkormányzat megkeresésére vonatkozott nem volt teljesíthető a Pp. 498. § (1) bekezdése alapján.

Ilyen körülmények között az alperes nem igazolta, hogy a felperest érintő közlés szerint a cikkben hivatkozott munkáért a felperes 26,1 millió forintot kapott.

E közlés esetében a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 383. § (2) bekezdése alapján az elsőfokú ítélet megváltoztatásával a közlés miatt az Smtv. 12. § (1) és (2) bekezdései alapján helyreigazítás közlésére kötelezte az alperest. A másodfokú bíróság megítélése szerint a helyreigazítás szövegében elegendő volt az alperes által állított összeget feltüntetni. Ennek időarányos havi bontása csak hangulatfokozó elem volt a cikkben, melyre vonatkozó helyreigazítás szükségtelen, azonban – utalva a felperesi hivatkozásra – matematikailag ($26,1 \div 7 = 3,7 > 3,5$) nem volt hibásnak minősíthető.

[15] A harmadik közlés („[a] három, egymást már a 2010 előtti települési¹ vezetésnek köszönhetően is jól ismerő szereplő”) esetében az elsőfokú bíróság helyesen foglalt állást a helyreigazítási igény alaptalansága tekintetében.

egyéb érdekelt³ és egyéb érdekelt² – a cikkben hivatkozott – települési¹ Önkormányzatnál betöltött tisztségükből fakadó kapcsolatahoz fűzte a lap a felperes ismeretségét. Az írás az ismeretség alapját a „települési¹ vezetésnek köszönhetően” megfogalmazásban ragadta meg. Ennek valós alapja lehetett a két megnevezett evidens települési¹ vezetéshez kötődése, illetve

az a tény, hogy a felperes a 4-es metró beruházásban működött közre, mely beruházás a településli Önkormányzat 100%-os tulajdonában álló cég² lebonyolításában folyt. A felperesi irodának a cég²-vel volt szerződése. A metróprojekt mindazonáltal a településli Önkormányzat vezetésének tevékeny felügyelete mellett zajlott, ahogyan arra az alperes által csatolt „Jelentés a metrókorrupció vizsgálatáról” szóló dokumentum is több helyen rámutat. Ez a láncolat megfelelő alapja lehetett a felperes által kifogásolt közlésnek. A közlés valós tényekből levont következtetésnek minősült, mellyel kapcsolatban nem volt helye helyreigazításnak.

[16] A negyedik közlés („[a]z eredményeket pedig a felperes véleményezi, mint független közbeszerzési szakértő”) tekintetében a másodfokú bíróság egyetértett az elsőfokú bíróság döntésével.

A kifogásolt közlés PK 12. számú állásfoglalás szerinti értelmezése mellett az következtethető, hogy az alperes azt kívánta az olvasóközönség tudomására hozni, hogy a településrészli Önkormányzatnál a közbeszerzési eljárásokat a jegyző felügyeli és ehhez a szakmai tevékenységet pedig a felperes végzi, ahogyan arra a következő mondat „bonyolítja” kifejezése megfelelően utal. A szövegből következően a cikk ezen része nem a közbeszerzési eljárás egyes szakaszai szerinti részletes szakmai tájékoztatást nyújtott, csak a felperes önkormányzatnál végzett tényleges tevékenységét állította. E tevékenység mibenlétének megfogalmazásbeli pontatlansága nem adott alapot a helyreigazítás elrendelésére a cikk terjedelme, tartalma, mondanivalója alapján (PK 12. számú állásfoglalás II. pont). A pontatlan tényállítás nem tartalmazott olyan valótlan elemet, melyre tekintettel indokolt lenne sajtó-helyreigazítás elrendelése.

[17] A másodfokú bíróság osztotta az elsőfokú bíróság által az ötödik kifogásolt közlés (az „iroda már politikus² polgármestersége idején is komoly települési megbízásokat kapott”) kapcsán kifejtett álláspontot.

A közlés a felperes megbízásainak eredetét, idejét és volumenét határozta meg, melyben valótlan állítás nem volt feltárható. Az alperes által hivatkozott iratok alapján a települési megbízások a felperes és településli Önkormányzat tulajdonában álló cég² között jöttek létre. Indokoltan használt a szerző többesszámot, hiszen 2007. február 22. (szerződés² számú szerződés) és 2007. november 12. napján (szerződés¹ számú szerződés) kötöttek szerződést a felek, melyek politikus² polgármesteri idejére (1990- 2010) estek. Előbbi esetében a tényleges kifizetés 40.232.530 forint volt (közérdekű adatközlés 2. oldal első sor, utolsó rubrika), utóbbi esetében a fellebbezéssel nem támadott helyreigazításban foglaltak alapján a 30.000.000 forint volt a maximális szerződési díj. E szerződések okkal voltak „komolynak” minősíthetők.

Osztotta a másodfokú bíróság az elsőfokú döntés azon érvét is, hogy a közlés nem mutatott abba az irányba, hogy a települési megbízáson kifejezetten a településli Önkormányzattal kötött szerződést kell érteni; a köznyelv és az átlagolvasó a nagy települési közszolgáltatókkal kötött megállapodásokat „települési”ként kezeli.

Nem erősítette a felperes álláspontját a fellebbezésben hivatkozott azon körülmény, hogy a felperes törvényes képviselője nem ismeri személyesen a korábbi polgármestert, mert a rá való hivatkozás a cikkben csak kormeghatározásra szolgált.

[18] A hetedik közlés („[a] felperes ugyanis politikus² polgármestersége alatt közvetlenül kapcsolatban lehetett mind egyéb érdekelt³ akkori jegyzővel, [...], illetve egyéb érdekelt²vel”) esetében is egyetértett a másodfokú bíróság az elsőfokú határozatban foglaltakkal.

E közlés tekintetében a másodfokú bíróság visszautal a harmadik közléssel összefüggésben kifejtett indokokra, utalva arra is, hogy a közlés valós tényekből levont következtetésnek minősült, mellyel kapcsolatban nem volt helye helyreigazításnak.

[19] Az alperes cikkében érintett téma feldolgozásának módjától, terjedelmétől függetlenül közérdekű témát érintett, melyben való megszólalást az Alaptörvény IX. cikk (1) és (2) bekezdései által oltalmazott véleménynyilvánítás és sajtószabadság fokozott védelmét élvezik.

A felperesnek túlnie kellett a tevékenységére vonatkozó véleménynyilvánításokat, köztük a feltevések formájában megjelenő, vagy csak halvány ténybeli alapokkal rendelkező közléseket is [EJEB, Dichand és mások kontra Ausztria, (29271/95), 2002. február 26., 52. bekezdés]. A felperes által kifogásolt közlések nem minősültek a véleménynyilvánítás védelmi körén kívül eső öncélú, gyalázkodó támadásnak {13/2014. (IV. 18.) AB határozat [37]}. Nem kellett azonban túlnie a felperesnek a személyével kapcsolatos valótlan tényállításokat, mivel ezeket a fenti alapjogok gyakorlása nem oltalmazza.

[20] A másodfokú bíróság nem osztotta az alperes fellebbezésének az elsőfokú bíróság által – a fellebbezéssel nem érintett valótlan közléssel összefüggésben – megállapított helyreigazítás valóság közlésére vonatkozó fellebbezési érveit. Az elsőfokú bíróság a PK 15. számú állásfoglalás elveit figyelembe véve helyesen határozott a helyreigazítás tartalmáról, mivel jelen esetben a valótlan tényként közölt kifizetéssel szemben az olvasóközönség megfelelő tájékoztatása érdekében (közönség joga; Smtv. 10. §) elengedhetetlenül szükséges volt a tényleges – a per során a felperes által számlákkal igazolt – összeg feltüntetése.

[21] Az elsőfokú bíróság ítéletének megváltoztatása nem érintette a pernyertesség-pervesztesség arányának módosulását.

[22] A másodfokú bíróság nem osztotta a felperes érveit az alperes részére megítélt elsőfokú perköltség és annak alapja tekintetében.

Jogi értelemben nem kifogásolható az, hogy a Pp. 495. § (1) bekezdés és 496. § (1) bekezdés alapján perelt, de perbeli jogképeséggel (Pp. 33. §) nem rendelkező szerkesztőség perlése esetén, az ezzel felmerülő perköltséget, a Pp. 499. § (1) bekezdésével összhangban, a jogképes jogi személy által kötött szerződésben foglaltak alapján állapítja meg a bíróság.

[23] A másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság által megállapított perköltség leszállítására a 17/2024. (XII. 9.) IM rendelet 4. § (2) bekezdése alapján nem látott lehetőséget. A felperes az elsőfokú eljárás során nem kifogásolta az alperes által felszámított

perkötség összegét, a perekben előterjesztett ellenkérelmek azonos, vagy hasonló tartalmára nem hivatkozott.

Az alperes a jelen perben a felperes keresetéhez igazodó tartalmú terjedelmes ellenkérelmet terjesztett elő, álláspontját iratok csatolásával kívánta alátámasztani, az azokban foglaltakra részletes utalásokat tett a beadványában és tárgyaláson is megjelent, nyilatkozatokat tett.

A másodfokú bíróság által vizsgált eljárásban az alperesi perbeli tevékenységgel összefüggésben megállapított perkötség esetében nem volt megállapítható, hogy ne a perrel összefüggésben merült volna fel és az szükségtelennek, vagy aránytalannak sem volt minősíthető.

[24] A másodfokú eljárásban a felperes a saját fellebbezése tekintetében 1/5 arányban, míg az alperes a saját fellebbezése vonatkozásában 1/2 arányban lett pernyertes.

A másodfokú bíróság a Pp. 83. § (2) bekezdése alapján a másodfokú perkötség megfizetésére a felek által felszámított (felperes: 640.000 forint+áfa; alperes: 195.000 forint+áfa) másodfokú költségeket figyelembe véve, azok fenti arányát számítva, a Pp. 82. § (2) bekezdése alapján a költségek különbözete alapján kötelezte a Pp. 499. § (1) bekezdésére figyelemmel az alperes által szerkesztett lapot kiadó társaságot.

[25] A másodfokú bíróság a felek illetékfizetési kötelezettségéről a Pp. 101. § (1) bekezdése, 120. § (1) bekezdése és a 30/2017. (XII. 27.) IM rendelet 3. § (1) bekezdése alapján határozott, mértékét az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény (Itv.) 39. § (1) bekezdése, (3) bekezdés c) pontja és 47. § (1) bekezdése alapján állapította meg. A másodfokú bíróság a felek által viselendő fellebbezési illeték esetében a saját fellebbezéseik pernyertes-pervesztes aránya (48.000; 1/2-1/2 arányában 24.000-24.000; 48.000 1/5-4/5 arányában 9600-38.400) alapján döntött (felperes: 24.000+38.400=62.400; alperes: 24.000+9600=33.600). Az alperesre eső fellebbezési illeték megfizetésére a Pp. 499. § (1) bekezdése alapján az alperes által szerkesztett lapot kiadó társaság köteles.

[26] Tájékoztatja a felperest és a médiaszolgáltató-t, hogy a fellebbezési illeték az Itv. 78. § (4) bekezdése szerint a határozat jogerőre emelkedését követő 60. napon válik esedékessé. Az illeték megfizetése során közleményként fel kell tüntetni az illetékfizetési kötelezettséget tartalmazó jogerős bírósági határozatot hozó bíróság megnevezését, a bírósági ügyszámot, valamint a fizetésre kötelezett adóazonosító számát [30/2017. (XII. 27.) IM rendelet 3. § (2) bekezdés e) pont].

Budapest, 2026. május 19.

Dr. Kisbán Tamás s.k.
a tanács elnöke – előadó bíró

Dr. Hercsik Zita s.k.
bíró

Dr. Fintha-Nagy Péter László s.k.
bíró